

Je psáno

biblický výklad misionáře

Ewalda Franka

28. února 1963 se tento nadpřirozený mrak objevil nad pohořím Sunset severně od Tucsonu v Arizoně tak, jak bylo kazateli Branhamovi ukázáno ve vidění 22. 12. 1962. Nemohlo by toto být znamení Jeho blízkého příchodu? I když byl snímek pořízen z velké vzdálenosti, obličej Pána je zde patrný.

V časopise „Science“ z 19. dubna 1963 byla tato fotografie otištěna na titulní straně. James E. McDonald z Institutu atmosférické fyziky na Arizonské univerzitě v Tucsonu napsal k tomu zprávu, avšak bez žádného vysvětlení tohoto úkazu. Ve známém týdeníku „Life“ ze 17. května 1963 byl rovněž snímek s článkem zveřejněn. Světelný oblak se nacházel na modré obloze ve výšce, kde už neexistuje žádná vlhkost k tomu, aby se vytvořil nějaký oblak. Nepochybně to je potvrzení Všemohoucího, který ve Svě lásce vychází vstříc také těm, kteří nemohou věřit, aniž by viděli.

Předmluva

Jako autora této brožury je mým přáním, abych čtenáře seznámil s Bohem a Jeho plánem s lidstvem. V tomto krátkém výkladu může být zmíněno jen několik věcí, avšak doufám, že Duch Boží položí do srdcí čtenářů hlubší žádost, aby báдали dále.

Nezastupujeme náhledy nějaké denominace, raději bychom chtěli nechat mluvit Boha samého skrze Jeho Slovo ke každému jednotlivci. K účelům spásných dějin zvolil Pán Abrahama, Izáka, Jáкова a všechny proroky, jakož i apoštoly a jiné muže v průběhu církevních dějin, ke speciálním úkolům. Pro nás je důležité, abychom poznali, co Bůh koná nyní. Vždyť stále ještě žijeme ve dnech Bible. Ve všech oblastech se naplňuje biblické proroctví. Pán je s námi, jak to zaslíbil, až do konce světa. ON obnovil společenství s těmi, kteří Mu náleží, a mluví s nimi.

Tato brožura je zveřejněna v hlavních světových jazycích a čtena ve více než sto zemích. Možná, že se dostane i do rukou lidí, kteří náleží k jiným náboženstvím a směrům víry. Každý přece ví, že všechno lidské je nedostatečné a podléhá omylům. Proto se obracíme k jedině neomylnému zdroji, totiž k Slovu Božímu, abychom obdrželi spolehlivé odpovědi na své otázky.

Nechť se tento krátký výklad stane každému čtenáři trvalým požehnáním a dopomůže k osobnímu vztahu k Pánu – to je mou modlitbou.

Autor

Je psáno

Největší poklad, který můžeme držet ve svých rukou, je psané Slovo Boží, neboť nebe i země pominou, avšak Slovo Boží zůstává na věky. Bůh nám v něm zjevil Svůj úplný plán s lidstvem. Nejdříve obdrželi mluvené Slovo proroci a ono bylo sepsáno. Později použil Pán apoštoly, kteří nám zanechali Jeho svědectví. Tak nám obojí zůstalo zachováno. Starý i Nový zákon. Ve Starém zákoně najdeme předobrazy, odkazy a zaslíbení, v Novém uchvacující zprávu o tom, jak se všechna příslušná místa Písma přesně až do písmene naplnila.

Nový zákon začal vyplněním proroctví. Jan Křtitel byl *zaslíbeným* prorokem, náš Pán *zaslíbeným* Vykupitelem. Pravá víra je zakotvena v *zaslíbeném* Slovu. Narození Ježíše Krista, Jeho život, Jeho služba, Jeho utrpení i umírání – všechno, až ke vzkříšení a nanebevstoupení se stalo právě tak, jak to bylo proroky předpověděno. Bůh již před sty a tisíci lety nechal napřed sepsat celý průběh dějin. Pisatelé dějin zachycují události *poté*, když se staly. Bůh však znal konec již před začátkem a mohl proto nechat napsat všechno napřed. Jak obdivuhodné!

Při prvním příchodu našeho Pána a Spasitele se splnilo přes sto proroctví, počínaje zaslíbením v 1. Mojž. 3:15 o *semeni ženy*, které přijde, aby *hadu rozšlápl hlavu*, a konče Malachiášem 3:1, že Pán přijde k *Svému svatému chrámu*. Jistě by mnohý žasl nad tím, kdyby si poznamenal všechna ta místa v Novém zákoně, v nichž je řečeno: „***jak psáno jest***“ nebo „***jak Písmo praví***“ příp. „***aby se naplnilo, co mluvil Bůh skrze ústa proroků***“, jak často souvisejí se Starým zákonem. V Lukáš 24 vyložil vzkříšený Kristus oběma emauzským učedníkům všechna místa Písma, která se vztahovala na Něho, a to od Mojžíše až po všechny proroky. Totéž by učinil i dnes. **Kdo chce vědět, co má Bůh v úmyslu, musí najít příslušná zaslíbení v Bibli.**

Bůh činí všechno podle Svého Slova a říká lidem: „*Nejsout' zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé, praví Pán. Ale jakož vyšší jsou nebesa než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše, a myšlení má myšlení vaše.*“ (Izaiáš 55:8–9) My ale smíme zvolat jako Mojžíš: „*Již tedy, jestliže jsem jen našel milost před tebou, oznam mi, prosím, cestu svou...*“ (2. Mojž. 33:13) Kdo skutečně nalezne milost u Boha, pozná Jeho cesty s Jeho lidem a účastní se toho, co On v tomto čase koná. Musíme zkoumat Písmo tak, jak nikdy předtím, abychom si byli jisti, co máme očekávat.

Samozřejmě, že se ve všech organizovaných církvích a svobodných zborech odvolávají na Písmo svaté. Každý říká: „Je psáno, je psáno“, avšak až příliš

často je Slovo vykládáno podle vlastního uvážení a převráceně používáno, to znamená, že je vytrženo ze souvislosti. V tomto stavu našel Pán Ježíš náboženské učitele Svě doby. Aniž si toho byli vědomi, zbavili pravdivé Slovo Boží moci a zotročovali lid svými vlastními zvyklostmi a učením (Mar. 7:13). Satan nepopírá ani existenci Boha (Jak. 2:19), ani Slovo (Luk. 4:1–13). Avšak mistrně mu dovede dát svůj vlastní výklad nebo ho prostě uvést v pochybnost.

Lidé mohou ustavičně říkat: „Je psáno, je psáno“, čímž se od shora až dolů dekorují místy z Písma, a přesto nemají žádné božské zjevení a úplně se nacházejí mimo vůli Boží. Mezi *zjevením a výkladem* existuje takový nesmírný rozdíl. To jedno pochází od Boha, to druhé od satana; jedno přináší život, druhé smrt. Dokud Adam a Eva věřili Slovu Božímu a podle něho jednali, měli věčný život. Když však uposlechli výkladu starého hada, vrhli se do smrti (1. Mojž. 3). Mnozí opustili strom Života kvůli domnělému „poznání“. Považují se za moudré, avšak duchovně zemřeli a jsou od Slova a tím od Boha odloučeni. Jak říká 2. Tim. 3:5, oni sice ještě mají formu pobožnosti, ale popírají její moc.

Když nepřítel pokoušel Pána na poušti, odvolával se na Slovo a řekl: „Psáno je...“. Ježíš věděl, že to bylo vytrženo ze souvislosti a pokaždé ho odbyl tím, že řekl: „*Zase psáno jest...*“. Satan už od dob zahrady Eden používá tutéž taktiku a ponechá si ji až do konce: Svádí lidi tím, že dává Písmu svůj vlastní výklad, před čímž 2. Petr. 1:20 výslovně varuje. Všichni falešní proroci (Mat. 24:24) a všichni falešní apoštolové (2. Kor. 11:13) se vydávají za vyslance Kristovy. Jestliže se již sám satan objevuje jako anděl světla, „... *není to tak velká věc, jestliže i služebníci jeho proměňují se, aby se zdáli býti služebníci spravedlnosti, jichžto konec bude podle skutků jejich.*“ (2. Kor. 11:14–15) Nesprávně vykládanými a převráceně použitými místy z Bible jsou křesťanské masy každého vyznání nechtěně sváděny do bludu.

Boží zaslíbené Slovo se musí prožít, ne vysvětlovat.

Boží prorocké Slovo se musí sledovat v jeho naplnění.

Náš Pán jakožto zaslíbený Vykupitel měl právo používat Písmo svaté a bít satana Slovem. Právě tak i *biblicky věřící lidé*, kteří věří *zaslíbenému* Slovu pro tento čas, mají tu stejnou autoritu a právem se smějí odvolávat na Písmo. Oprávněná otázka zní: Jak můžeme poznat, kde je kázáno pravé Slovo a kdo jsou ti, kteří byli samotným Kristem pověřeni k tomu, aby mluvili v Jeho Jménu? K těm, které Ježíš vyslal, pravil: „*Kdo vás přijímá, mne přijímá; a kdo mne přijímá, přijímá toho, kterýž mne poslal.*“ (Mat. 10:40) Dále řekl: „*Amen, amen pravím vám: Kdo přijímá toho, kohož bych Já poslal, Mneť*

přijímá...“ (Jan 13:20) Po Svém vzkříšení potvrdil Svým učedníkům ještě jednou, že je vyvolil k službě, tím, když řekl: „Jakož Mne poslal Otec, tak i Já posílám vás.“ (Jan 20:21) V prvotní Církvi byl považován za Bohem povolaného jen ten, kterého skutečně sám Pán zavolal (Skutky 22:14).

Každý pravý, Bohem povolaný muž musí jako Pavel umět říci: *„Oznamujiť pak vám, bratři, že evangelium to, kteréž kázáno jest ode mne, není podle člověka. Nebo aniž jsem já ho přijal od člověka, ani se naučil, ale skrze zjevení Ježíše Krista.“* (Gal. 1:11–12) Apoštol Petr nám podává zprávu o tom, co kázali: *„Totot’ pak jest to slovo, kteréž zvěstováno jest vám.“* (1. Petr. 1:25) Nejmocnější výrok učinil apoštol Jan: *„My z Boha jsme. Kdo zná Boha, posloucháť nás; kdož není z Boha, neposloucháť nás. A po tomť poznáváme ducha pravdy a ducha bludu.“* (1. Jan. 4:6) Lidské filozofování o Božím Slovu nemá v království Božím absolutně žádné místo. Muži Boží jsou nositeli originálního Slova a tím čistého božského poselství.

Ježíš, náš Pán řekl: *„Nebo ten, kteréhož Bůh poslal, slovo Boží mluví...“* U Jana 8:43 klade Pán otázku: *„Proč mluvení mého nechápáte?“* a hned také dává odpověď: *„Proto že slyšeti nemůžete řeči mé.“* Zákoníkům a farizeům musel tehdy vytknout: *„Kdo z Boha jest, slova Boží slyší; protož vy neslyšíte, že z Boha nejste.“* (Jan 8:47) Každý má možnost na sobě zjistit, v jakém duchovním stavu je: zda věří a přijímá celé Slovo Boží bez jakéhokoli vnitřního odporu, nebo zda k němu nemá vůbec žádný vnitřní vztah. Při bohoslužbách bývá sice často křížem krážem čten biblický text, avšak ten, kdo potom káže, přednáší své vlastní myšlenky, aniž by zůstal v mezích Slova. Nadešel čas pro důkladnou zkoušku. Všechno, co se děje v náboženské oblasti, musí být porovnáváno se Slovem Božím. Má-li to, co učíme a věříme, před Bohem obstát, musí to souhlasit se Slovem Božím.

Na základě zjevení se Pavel vydal do Jeruzaléma, aby to, co kázal, porovnal s původním Slovem, jak bylo od počátku učeno. Vložil evangelium, které zvěstoval pohanům, aby, jak sám řekl, zjistil: *„... aby snad moje nynější i dřívější úsilí nebylo nadarmo.“* (Gal. 2:1–3 dle nového ekum. překl.) Úspěšná služba není ještě žádným důkazem toho, že zvěstování je správné. V očích Božích nemá význam ani vymítání d’áblů, divy, prorokování, atd. (Mat. 7:21–23). Ježíš nás dokonce varoval před nepravými pomazanými konečné doby: *„Nebo povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a činiti budou divy veliké a zázraky, tak že by svedli, (by možné bylo,) také i vyvolené.“* (Mat. 24:24) Proto je zapotřebí, aby kázání a praxe byly porovnávány s původním „apoštolským učením“ tak, jak to Pavel učinil.

Kvůli úchylkám od Slova by náš Pán také dnes řekl: „*Ale nadarmoť mne ctí, učíce učení a ustanovení lidská.*“ (Mar. 7:7) To, co se neděje podle Slova, Bůh zavrhl. „*Bůh duch jest, a ti, kteříž se jemu modlí, v duchu a v pravdě musejí se modliti.*“ (Jan 4:24) Slovo pravdy a Duch pravdy působí vždycky společně. Duchovní nemůže a nesmí být posuzováno podle lidského uvážení. Kdo chce rozumět Bohu a Jeho programu, musí prozkoumat Jeho neomylné Slovo, neboť v něm je vůle Boží plně zjevena.

Jednota v Duchu

V lidech byla vždycky touha po jednotě. Před Bohem má však trvání jen to, co se koná podle Jeho vůle a Jím určeným způsobem. Jestliže někdy existovala doba, ve které by bylo nutné, aby Jeho lid byl zajedno, pak je to nyní. Avšak jak má tato jednota vypadat? Spolehlivou odpověď na tuto tak důležitou otázku může dát jen psané Slovo Boží. Dost dlouho se lidé pokoušeli uskutečnit své představy. Nyní by chtěl Bůh o tom oznámit Svému lidu čistou pravdu.

Volání po jednotě, po míru a bezpečnosti se stalo nejdůležitějším tématem doby. Nejvyšší hlavy států a vlivní náboženští vůdcové se sjednocují ve svých snahách, aby dosáhli tohoto „ideálního stavu“. I z rozličných kruhů „plného evangelia“ je slyšet volání po skutečné jednotě v Duchu. Přitom se opírají o místo v Janu 17:21, kde se Ježíš modlil za to „...*aby všichni jedno byli.*“ O kom to zde Pán mluvil? Za koho se modlil, aby byli jedno? Všichni, kteří mluví o jednotě a na ni očekávají, mají k tomu zřejmě rozličné pohnutky a cíle. Dokonce i antikrist bude používat toto Slovo a bude usilovat o světovou, všechno zahrnující jednotu.

V 1. Mojž. 11 čteme, že lidé na počátku byli jedno. Měli jednu řeč a sledovali jeden cíl: postavit věž, jejíž vrchol by dosahoval až do nebe. Tím si chtěli získat jméno, ale Bůh jejich plán zmařil. Nemohlo by se to týkat i dnešní doby? Nejdůležitější lekce, kterou se musíme naučit, je, že to božské nemůže být konáno lidským způsobem.

Několik příkladů z Písma nám má ukázat, jak rozdílné mohou být předpoklady pro jednotu. V 1. Král. 22 a 2. Paral. 18 je nám podávána zpráva o čtyřech stech prorocích, kteří byli zajedno a souhlasně říkali totéž. Achab, král Izraele, se zeptal judského krále Jozafata, zda s ním potáhne do boje. Přirozeně, že se tím cítil Jozafat poctěn, přisvědčil a pravil: „*Jakž jsem já, tak jsi ty, jako lid tvůj, tak lid můj, a s tebou budu v tom boji.*“ (2. Paral. 18:3) Jelikož Jozafat byl ale bohabojným mužem, chtěl předtím zjistit vůli Pána. Nato nechal Achab svolat čtyřista proroků, kteří mu jednomyslně prorokovali:

„*Táhni, nebo dá je Bůh v ruku královu.*“ (2. Paral. 18:5) Navzdory shodné odpovědi nebyl Jozafat zřejmě stále ještě uspokojen, neboť se zeptal: „*Což již není zde proroka Páně žádného, abychom se ho zeptali?*“ (verš 6)

Učinilo to velký dojem: stovky proroků souhlasily! A přesto se král vyptával po **jednom jediném**, který měl pravé Slovo Páně. Mnozí se dnes sjednocují v takzvaném „*duchu bratrství*“; protestanté, katolíci a jiná náboženství k sobě nacházejí cestu. My však máme právo se dozvědět, co Pán řekl ve Svém čistém Slově.

Prorok Micheáš, s nímž Achab nechtěl mít nic společného, zřejmě nenáležel k organizaci oné doby. Nacházel se mimo „*ekumenické sjednocení*“, byl ale zajedno s Bohem skrze pravé pomazání Ducha. Sedechiáš, mluvčí těch čtyř set, si dokonce udělal železné rohy a zvolal: „*Tak praví Pán...*“ a všichni ostatní se k tomu přidali. Jaké mocné shromáždění! A přesto byli všichni omámeni a svedeni lživým duchem, i když souhlasně prorokovali totéž a volali: „*Tak praví Pán...*“! Jen to, co řekl sám Bůh, je „*Tak praví Pán*“; všechno ostatní, i když to úplně souhlasí, je pobožný klam.

Posel, kterého poslali, aby přivedl Micheáše, mu radil: „*Aj, řeči proroků těch jednostejně jsou a dobré před králem. Medle, buď řeč tvá, jako řeč kterého z nich, a mluv dobré věci.*“ (verš 12) Odpověď muže Božího ale zněla: „*Živí jest Pán, že cožkoli vyřkne Bůh můj, to mluviti budu.*“ (verš 13) To, co řekl, byla čistá, čerstvě z trůnu zjevená pravda. Ve vidění byl vyzdvižen do slávy a směl naslouchat, co bylo stran té věci v nebi rozhodnuto (2. Paral. 18:18–22). Nadto především jeho vidění i jeho prorockví přesně souhlasilo se Slovem Páně, které ohledně Achaba zvěstoval prorok Eliáš (1. Král. 21:19; 22:38).

Micheáš si byl svou věcí úplně jist. Proto mohl říci Achabovi, který s ním chtěl zúčtovat, jakmile se ve zdraví navrátí z boje: „*Jestliže se ty navrátíš v pokoji, tedyť nemluvil Pán skrze mne. Přesto řekl: Slyštež, to všickni lidé.*“ (verš 27) **Každý pravý prorok bude v každé době souhlasit se všemi proroky, kteří mluvili ve jménu Pána. V moci božského zplnomocnění bude zvěstovat absolutní pravdu, i když se stovky sjednotí a budou říkat pravý opak.** Totéž se týká apoštola, učitele, evangelisty – každé služby v Církvi živého Boha.

Podmínka

Těch sto dvacet bylo o dni letnic ve vrchní síni rovněž jednomyslně shromážděno. Nacházeli se v úplném souladu se Slovem té doby. Abychom

dnes byli s Bohem zajedno, musíme souhlasit s Jeho *zaslíbeným* Slovem pro tento čas. Ježíš se modlil: „*Aby všickni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě...*“ (Jan 17:21) Syn byl osobní zjevení Otce – stejná bytost, stejný Duch, stejný život.

Syn byl zplozen z Ducha, jak to Anděl zvěstoval Marii: „*Duch svatý sstoupí v tě, a moc Nejvyššího zastíní tobě...*“ (Luk. 1:35) Tuto skutečnost najdeme potvrzenou v Mat. 1:20. Duch Svatý sestoupil na Marii poté, když přijala *zaslíbené* Slovo a uvěřila. Tak se Slovo stalo tělem a přebývalo mezi námi. Jednota Otce a Syna nespočívá v nějaké shodě, nýbrž je bytostní (substanční) jednotou. Totéž se vztahuje na všechny syny a dcery Boží. Jsou zplozeni ze stejného Slova skrze stejného Ducha a tím mají podíl na božské přirozenosti (2. Petr. 1:4).

Jen ti, kteří mají bytost a život Ježíše Krista, mohou s Ním být v Duchu zajedno. Jakub píše: „*On proto, že chtěl, zplodil nás slovem pravdy, k tomu, abychom byli prvotiny nějaké stvoření jeho.*“ (1:18) Jako Ježíš byl jednorozeným Synem, musíme být my podle Jeho způsobu zplozenými syny a dcerami Božími. Vzhledem k tomu je u Řím. 8:29 označován jako „*prvorozený mezi mnohými bratry*“. Jak to Bůh na počátku stvoření ustanovil, od té doby rodí všechno podle svého způsobu. Přeneseno na duchovní oblast, znamená to, že z Boha mohl vyjít jen Bůh, právě tak jako ze Syna Božího vzejdou jen synové a dcery Boží. Petr zdůrazňuje tuto pravdu slovy: „*Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, kterýž podlé mnohého milosrdenství svého znovu zplodil nás v naději živou skrze vzkříšení Ježíše Krista z mrtvých...*“ (1. Petr. 1:3)

Ježíš mohl říci: „*...kdož vidí mne, vidí Otce...*“ (Jan 14:9) O muži a ženě stojí psáno: „*...budou jedno tělo*“, avšak žádný muž nemůže říci: „Kdo vidí mě, vidí moji ženu.“ Duchovní jednota, o níž Ježíš mluví, neznamená spolu souhlasit nebo se sjednocovat, nýbrž jedná se přitom o tutéž Bytost, i když rozdílně zjevenou. Nikdo nemůže přistoupit k Církvi Boží; člověk se do ní narodí, do ní je pokřtěn a v ní zapečetěn.

Vraťme se k výroku z Jana 17:21: „*Aby všickni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli...*“ V tom spočívá tajemství této božské jednoty: **Bůh v Kristu – Kristus ve Svě Církvi**. V této kapitole Ježíš nekáže, nýbrž se modlí. Proto bychom měli to, co zde On vyjadřuje, rozjímat modlitebně a vztáhnout ruku po tom, abychom to prožili ve skutečnosti.

Chtěli bychom zde z Jana 17 zdůraznit několik kritérií pro jednotu, kterou míní Ježíš:

„...aby těm všechněm, kteréž jsi dal jemu, život věčný dal.“ (verš 2)

„Oznámil jsem jméno Tvé lidem, kteréž jsi mi dal z světa.“ (verš 6)

„...slova, kteráž jsi mi dal, dal jsem jim“ (verš 8)

„... a poznali právě, že jsem od Tebe vyšel“ (verš 8)

„Já za ně prosím... a oslaven jsem v nich“ (verš 9–10)

„Posvětiž jich v pravdě Své, slovo Tvé pravda jest.“ (verš 17)

„...slávu, kterouž jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jedno jsme.“ (verš 22)

„**Já v nich, a ty ve mně, aby dokonání byli v jedno.**“ (verš 23)

Teprve tehdy, když jsme všechno to, co je v této kapitole napsáno, vpravdě prožili, máme předpoklad k tomu, abychom se stali částí této božské jednoty. To znamená, že jsme museli přijmout věčný život. Jeho jméno nám muselo být zjeveno; museli jsme přijmout Jeho Slovo a být posvěceni v Jeho zjevené pravdě; Kristus musí přebývat v nás, jako Otec přebýval v Něm. Jen tak můžeme dosáhnout této dokonalé duchovní jednoty. K tomu je zapotřebí božské zjevení, abychom i tento bod jasně poznali, a Jeho milost, abychom to prožili.

Tuto jednotu, za níž se náš Pán modlil, uskutečňuje Bůh Svým způsobem a všichni praví synové a dcery Boží ji prožijí. Nakonec budou s Jeho Slovem plně souhlasit a tak se jakožto údy Jeho těla stanou vzájemně s Ním, Hlavou, jedno. 1. Kor. 12:13 nám říká, jak se to děje: „*Skrze jednoho zajisté Ducha my všickni v jedno tělo pokřtěni jsme.*“ Efezské napomíná Pavel: „*Usilujice zachovávat **jednotu Ducha** v svazku pokoje. Jedno jest tělo, a jeden Duch, jakož, i povolání jste v jedné naději povolání svého. Jeden Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, kterýž jest nade všechno, a skrze všechno, i ve všech vás.*“ (Efez. 4:3–6)

Jak je ve verších 10 a 11 vyloženo, pět služeb je určeno k vybudování těla Kristova, „...až bychom se sběhli všickni v **jednotu víry** a známosti Syna Božího, v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova.“

Opakování?

Přestože věřící Židé očekávali při prvním příchodu Krista na svého Mesiáše, náboženští vůdcové nepoznali ani Jeho předchůdce a jeho službu, ani Mesiáše samého. Se Slovem Božím v ruce a i se svou bohoslužbou v chrámě Jej zavrhli. Nepochopitelné ale bylo: On přišel k těm Svým, ale ti Jeho Jej nepřijali (Jan 1). Jaká hanba, že právě duchovní vůdcové byli tehdy raněni slepotou! Měli své vlastní výklady, neměli ale žádné zjevení o Slovu *zaslíbeném* pro jejich čas.

Mohlo by být, že by se nyní opakovalo totéž? Je možné, že i naše bohoslužby jsou již jen tradicí a naše evangelizace přijaly formu zábavných podniků? Je naprosto možné, že i dnes je kázáno o Mesiáši a o tom, co On činit bude, aniž by bylo chápáno, co On činí v současnosti. Tehdejší náboženští vůdcové se odvolávali na Abrahama a Mojžíše, nepoznali ale, že se před jejich očima naplnilo to, co ohlašovali. Náš Pán jim musel říci: „*Nebo kdybyste věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně.*“ (Jan 5:46)

Právě tak je možné se odvolávat na Petra, Pavla a osobnosti církevních dějin a přesto nepoznávat, co Bůh koná v tomto čase. Přesto je nepochopitelné to, že oni svatí muži, i když ve dne i v noci hloubali v Písmu, neviděli, že se v jejich čase uskutečňovalo množství proroctví. Když Ježíš v synagoze v Nazaretu předčítal z 61. kapitoly proroka Izaiáše, sám na to odkázal a pravil: „*...dnes naplnilo se písmo toto v uších vašich.*“ (Luk. 4:21)

Bezpochyby se nyní blížíme konci poslední doby. Znalci Písma svatého očekávají závěrečné události v bezprostřední budoucnosti. Znamení času mluví zřetelnou řečí: stav Církve, návrat Izraelitů do země svých otců, politický vývoj – všechno to poukazuje zřetelně na blížký návrat Pána. Nemohlo by být možné, že i v naší generaci učinil Bůh již něco mocného, čehož si většina nevšimla?

Není těžké posuzovat minulost a zjišťovat, co druzí učinili nesprávně. Právě tak můžeme vkládat velká očekávání do budoucnosti. Jak to ale vypadá se současností? Účastníme se působení Pána dnes? V Písmu existuje jedno slovo, které má klíčovou funkci: „*Nečinít' zajisté Panovník Pán ničeho, leč by zjevil tajemství své služebníkům svým prorokům.*“ (Amos 3:7) Zcela určitě žijeme v největším ze všech prorockých věků. Existují dvě generace se zvláštní odpovědností: jedna žila v době prvního příchodu Krista; ta druhá je tato, v níž se nacházíme nyní, před druhým příchodem Krista. Tak jak Nový zákon naplněním biblického proroctví začal, tak i skončí.

Nepotřebujeme žádného člověka, který by nám předkládal své vlastní myšlenky o mocných věcech, které bude Bůh konat. Takové fantastické

představy se nikdy nestaly a ani v budoucnosti se nestanou. To, co potřebujeme, je jasné porozumění toho, co pro tento čas Bůh zaslíbil ve Svém Slovu. Jelikož toto je prorocký věk, můžeme beze všeho počítat se zvláštní prorockou službou. V minulosti vždycky před neobvyklými událostmi posílal Pán muže se speciálním příkazem. Před potopou to byl prorok Noé. O něm čteme: „*I učinil Noé podle všeho, jakž mu rozkázal Bůh, tak učinil.*“ (1. Mojž. 6:22) Před zničením Sodomy a Gomory navštívil Pán Svého proroka Abrahama (1. Mojž. 18). Ve verši 17 řekl: „*Zdali já zatajím před Abrahamem, což dělati budu?*“ V Lukáši 17:26–30 se Pán odvolával na obě doby a události v souvislosti s Jeho návratem a řekl: „*A jakož se dalo za dnů Noé, tak bude i za dnů Syna člověka.*“ Bůh se nemůže změnit, jak stojí psáno: „*Nebo já Hospodin neměním se.*“ (Mal. 3:6) Když Bůh hodlal naplnit zaslíbení dané Abrahamovi (1. Mojž. 15:13), zjevil se proroku Mojžíšovi v ohnivém keři (2. Mojž. 3). On měl jednoho Eliáše a Elizea, jednoho Jeremiáše a Daniele, Izaiáše a Ezechiele, atd. On působí ve všech dobách stejným způsobem. Jeho rozhodnutí jsou dokonalá!

Slovo správně dělit

Od počátku Nového zákona a založení novozákonní církve bylo všechno posuzováno a seřazováno ve světle prorockého Slova. Petr, „muž první hodiny“, již za několik dní po nanebevstoupení Ježíše zařadil události podle biblického proroctví. Ve Skutcích 2 to byl opět on, který postavil vylití Ducha Svatého na biblickou základnu, když řekl: „*Ale totoť jest, což jest předpovědino skrze proroka Joele.*“ (verš 16) V kap. 3:19–23 mluví o *časech rozvlažení* (občerstvení), které přijdou od tváře Páně před návratem Ježíše Krista, kterého „*zajisté musejí přijíti nebesa, až do času napravení všech věcí; což byl předpověděl Bůh skrze ústa všech svých svatých proroků od věků.*“ I zde opět vidíme spojení se Starým zákonem. Z těchto slov jednoznačně vyplývá, že dříve, než se Ježíš navrátí jako Ženich, aby odvedl Svou milovanou Nevěstu domů, musí nastat čas duchovního občerstvení a napravení.

V tom směru Jakub píše: „*A protož, trpělivi buďte, bratří, až do příchodu Páně. Aj, oráč očekává drahého užitku zemského, trpělivě naň očekáváje, až by přijal podzimní i jarní déšť.*“ (Jak. 5:7) Slovo Boží je také označováno jako semeno, které musí být rozséváno a zaléváno (Mar. 4:14). Smíme tedy počítat s mocným vylitím Ducha svatého dříve, než bude žeň sklizena. Jak je přislíbeno u Izaiáše 55:11, nemůže se Slovo Boží vrátit prázdné, nýbrž vykoná to, k čemu bylo posláno. Jakub jako příklad jmenuje navrácení, které docela nakonec prožil Job (5:11). Každý přece zná jeho životní příběh, zkoušky

a utrpení, které musel prodělat. Satan mu vzal všechno, co měl, avšak Bůh mu to navrátil v dvojnásobné míře (Job 42:10). Právě tak i my smíme počítat s tím, že Bůh v krátkosti i toto zaslíbení splní a daruje všeobsáhlé obnovení.

Přesnost Slova Božího je přemáhající. V souvislosti s Janem Křtitelem mluví Písmo svaté o službě **přípravy**. Když anděl Gabriel ohlásil narození Jana, zdůraznil tuto myšlenku vyjádřenou v prorockém Slově: „*Neboť on předejde před obličejem jeho v duchu a v moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k synům, a nevěřící k opatrnosti spravedlivých, aby postavil Pánu lid hotový.*“ (Luk. 1:17) Ve stejné kapitole prorokoval Zachariáš a pravil: „*Ty pak, dítě, prorokem Nejvyššího slouti budeš, nebo předejdeš před tváří Páně připravovati cesty jeho.*“ (verš 76) Použil přitom téměř stejná slova, která stojí u Mal. 3:1. I náš Pán se odvolával na toto místo Písma, když v Mat. 11:10 potvrdil službu Jana Křtitele: „*Tento jest zajisté, o němž psáno: Aj, já posílám anděla svého před tváří tvou, kterýž připraví cestu tvou před tebou.*“

Ani jedinkrát není zmíněno slovo **napravit** v souvislosti s Janem Křtitelem. Na druhé straně nacházíme toto slovo opakovaně v místech Písma, která hovoří o *zaslíbené* službě v konečném čase. Již skrze proroka Joele pravil Pán: „*A tak nahradím vám léta...*“ (2:25)

V Mat. 17 je popsán ten nádherný zážitek na hoře proměnění. Náš Pán vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana. Tam se jim zjevíli Mojžíš a Eliáš a mluvili s Pánem. Petr byl přemožen a řekl: „*Pane, dobré jest nám tuto býti. Chceš-li, uděláme tuto tři stánky, tobě jeden a Mojžíšovi jeden a Eliášovi jeden.*“

Když scházeli s hory dolů, zeptali se učedníci Pána: „*Což to pak zákonníci praví, že má Eliáš prvé přijíti?*“ Nato dal Pán dvě důležitá vysvětlení: jedno bylo pro budoucnost, druhé bylo již pro minulost. První najdeme ve verši 11: „*Ježíš pak odpovídaje, řekl jim: Eliáš zajisté přijde prvé, a napraví všechny věci.*“ Bez jediné pochyby je tento verš v budoucí formě a vztahuje se na službu před druhým příchodem Krista. Dr. Scofield, mezinárodně uznávaný znalec a překladatel Bible, píše ve svých vysvětlivkách k Mat. 17:11: „**Kristus potvrzuje to zvláštní a dosud nesplněné proroctví z Malachiáše 4:5–6.**“ S tím souhlasí i ti fundamentální apologeti.

Jak jsme viděli, Janova služba byla potvrzena naplněním Malachiáše 3:1. Když se ho zeptali: „*Eliáš jsi ty?*“, musel ovšem podle pravdy odpovědět a řekl: „*Nejsem.*“ (Jan 1:21) Vysvětlil jim: „*Já jsem hlas volajícího na poušti: Spravte cestu Páně, jakož pověděl Izaiáš prorok.*“ (viz také Izai. 40:3) Po této výpovědi se ho zeptali ti vyslaní, kteří náleželi k farizeům: „*Proč tedy křtíš, jestliže ty nejsi Kristus, ani Eliáš, ani ten prorok?*“ (Jan 1:25)

Zaslíbení z Mal. 4:5–6 se může naplnit teprve na konci doby milosti, „*prvé nežli přijde den Pánův veliký a hrozný*“. Bude to den pomsty (Izai. 61:2), který bude hořet jako pec (Mal. 4:1) a přijde jako zloděj v noci (2. Petra 3:10; 1. Tes. 5:2).

Od služby Jana Křtitele uplynulo asi dva tisíce let a den Páně tu stále ještě není. Izaiáš 13:6–13; Joel 3:4–5 a mnoho jiných míst z Písma to přesně popisují. Petr se na to odvolal ve svém prvním kázání a řekl: „...*slunce obrátí se v temnost, a měsíc v krev, prvé než přijde ten den Páně.*“ (Skutky 2:20) V šesté Pečeti jsou souhrnně uvedeny jednotlivé události, vztahující se na den Páně. Nakonec pak je řečeno: „*Neboť jest přišel ten den veliký hněvu jeho. I kdo bude moci ostáti?*“ (Zjev. 6:12–17) V tom okamžiku končí doba milosti a zemi postihnou strašné soudy.

Zaslíbení, na něž se Ježíš odvolal v Mat. 17:11, je v obou posledních verších poslední kapitoly Starého zákona a zní: „*Aj, já posli vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den Pánův veliký a hrozný, aby obrátil **srdce otců k synům**, a **srdce synů k otcům** jejich, abych přijdu, neranil země prokletím.*“ První část, totiž obrácení srdcí otců k synům, byla naplněna službou Jana Křtitele. Jak již bylo podotknuto, zdůraznil tuto myšlenku anděl Gabriel v rozmluvě se Zachariášem: „*Neboť on předejde před obličejem jeho v duchu a v moci Eliášově, aby obrátil **srdce otců k synům***“ (Luk. 1:17)

Podle Žid. 1 odedávna mluvil Bůh ke starozákonním **otcům** skrze proroky. Pavel píše: „*Nechciť pak, abyste nevěděli, bratří, že **otcové naši** všickni moře přešli, a všickni v Mojžíše pokřtěni jsou v oblaci a v moři.*“ (1. Kor. 10:1–2) Na konci dnů k nám mluvil v Synu, který byl tou odpovědí. Jan postavil mezi Starým a Novým zákonem most. Jeho úkolem bylo převést lid Boží ze starozákonního časového období otců do epochy Nového zákona Božích synů, která tehdy začala. Z tohoto pohledu byl on více než nějaký prorok (Mat. 11:9). Proroci ohlašovali příchod Mesiáše – Jan měl tu výsadu Ho představit. Nejdříve vydal Jan svědectví o Ježíši, Mesiáši, pak vydal Pán svědectví o něm. Protože první část zaslíbení Eliáše z Malachiáše 4 byla splněna jeho službou, bylo nutné vysvětlení, které dal Pán v Mat. 17:12: „*Ale pravím vám, že Eliáš již přišel, a však nepoznali ho, ale učinili mu, což chtěli.*“ Zde se setkáváme s dvěma zvláštními příkazy a službami: s jednou při prvním příchodu Krista a s druhou nyní před Jeho druhým příchodem.

Existují místa v Písmu v nichž ve stejné souvislosti, mnohdy dokonce v témže verši je poukázáno na rozličné příchody Páně. Žalm 2:7; Skutky 13:33 a Žid. 1:5 mluví o Jeho prvním příchodu. Při Svém druhém příchodu vezme odtud Svou krví vykoupenou (Zjev. 1:5), ve Svém Slovu očištěnou

(Efez. 5:26), Svým Duchem zapečetěnou (Efez. 4:30) Církev-Nevěstu (1. Tes. 4:13–18), aby s ní slavil svatební hostinu (Zjev. 19:1–9). Svět to vůbec nezpozoruje. Žalm 2:8–9; Zjev. 2:27; 19:15 a mnohá jiná místa Písma se vztahují na Jeho příchod s velkou mocí, až zúčtuje se Svými nepřáteli a ujme se vlády na zemi. Když Pán v synagóze v Nazaretu předčítal z Izaiáše 61, přestal číst uprostřed 2. verše (Luk. 4:19), neboť jen první část se vztahovala na Jeho tehdejší službu. Jak jsme již vyvodili, den pomsty přijde teprve tehdy, až skončí doba milosti. Mal. 3:1 se tedy jednoznačně týká Jeho prvního příchodu, zatímco Mal. 4:5 a druhá část verše 6 souvisí s Jeho druhým příchodem.

Obzvláštního významu

Nyní zní příkaz Páně, aby srdce dětí Božích byla opět obrácena k víře apoštolských otců a tím k Slovu proroků. K tomu je zapotřebí muže se zvláštním posláním od Boha, proroka jako Eliáš, někoho, kdo se může prokázat potvrzením shůry, které je vyvýšené nad všechny pochybnosti. Od všech ostatních ho budou odlišovat dvě věci: bude mít zaprvé *zaslíbené* Slovo pro tuto hodinu a zadruhé pravou, navrácenou, apoštolskou službu. To jsou přesvědčující důkazy jeho jedinečného povolání a poslání. Tím má být pozornost dětí Božích obrácena k poselství pro tento čas.

O Eliáši víme, že zbořený oltář Páně opět zřídil. K tomu vzal dvanáct kamenů podle počtu dvanácti kmenů a svolal lid Boží k rozhodnutí. Ve své modlitbě řekl: „*Pane Bože Abrahamův, Izákův a Izraelův, nechť dnes poznají, že jsi ty Bůh v Izraeli, a já služebník Tvůj, a že jsem vedle slova Tvého činil všechny věci tyto. Vyslyš mne, Pane, vyslyš mne, ať by poznal lid tento, že jsi Ty, Pane, Bohem, když bys obrátil srdce jejich zase.*“ (1. Král. 18:36–37)

První Eliáš a Jan Křtitel, který přišel v duchu Eliášově, jakož i zaslíbený Eliáš před dnem Páně, mají jedno společné, totiž aby obrátili srdce lidí k Bohu a Jeho Slovu. Poslední službou musí být zvěstováno jak prorocké Slovo, které se stalo k otcům, tak i učení dvanácti apoštolů, aby Církev, jak je psáno, byla zbudována „...*na základ apoštolský a prorocký, kdež jest gruntovní úhelný kámen sám Ježíš Kristus.*“ (Efez. 2:20) Kdo si neosvojí lásku k pravdě, pro toho platí, co je psáno v 2. Tes. 2:11: „*A protož pošle jim Bůh mocné dílo podvodů, aby věřili lži.*“ Pavel to již tehdy předvídal a psal svému spolupracovníku Timoteovi: „*A odvrátit uši od pravdy, a k básněm obrátí.*“ (2. Tim. 4:4) Avšak všichni ti, kteří budou navráceni k pravdě, se nenechají nadále zmítat žádným větrem cizího učení. Budou vyvoláni ze všech babylonských táborů a budou se těšit ze zdravého učení (Tit. 2:1).

Jako Jan přesně věděl, která místa Písma se na něho vztahují, tak to musí být u *zaslíbeného* proroka v tomto čase. Lidem bude přinášet *zaslíbené Slovo* pro tento čas na základě božského zjevení a zahrne do zvěstování i biblické proroctví, jak píše *Petr*: „*A mámeť přepevnou řeč prorockou...*“ (2. Petr. 1:19) Rovněž tak musí mít i ducha proroctví, o němž čteme ve Zjev. 19:10. Apoštolu Janovi tam bylo řečeno: „*Jsemť spolumlužebník tvůj i bratři tvých, těch, kteříž mají svědectví Ježíšovo. Bohu se klaněj. Svědectví pak Ježíšovo jestiť duch proroctví.*“ Duch proroctví není ve spojení s darem prorokování, nýbrž se Slovem proroctví a je, jak jsme právě četli, svědectvím Ježíše Krista. Celá záležitost má tak velký význam, že by se neměl nikdo uspokojit pouhými domněnkami. Jde při tom o dokončení pravé Církve Boží, která nakonec pozná svou úlohu, postaví se na svá daná zaslíbení a bude s Ním zajedno. To je ta pravá jednota v Duchu!

Praví proroci

Proroci byli již od mateřského lůna vyvoleni k určité službě (Jer. 1:5). Nejdříve byli nazýváni „vidoucími“, protože viděli vidění (1. Sam. 9:9). Přitom jejich význam jim byl darován Bohem skrze zjevení (Jer. 1:11–12). Slovo Páně se vždy stalo k prorokům tak, jak je psáno ve 4. Mojž. 12:6: „*Slyšte nyní slova má: Prorok když jest mezi vámi, já Pán u vidění ukáži se jemu, ve snách mluvíti budu s ním.*“ Proto je pravý prorok Boží hlásnou troubou a může to, co musí říci, potvrdit tím „Tak praví Pán“. Kdokoli takového proroka přijme a jeho službu respektuje, obdrží za to mzdu proroka (Mat. 10:41). Současně nás Pán varuje před tím, abychom Jeho proroky nezavrhovali, když praví: „*...prorokům mým nečiňte nic zlého.*“ (1. Paral. 16:22; Žalm 105:15)

Zákon a starozákonní proroci byli až do Jana, od té doby je království Boží zvěstováno skrze evangelium (Luk. 16:16). Toto místo Písma je často uváděno jako domnělý důkaz toho, že Bůh v Novém zákoně již nemá žádného proroka. Avšak Jan sám byl prorokem; Simeon, který byl u posvěcení dítěte Ježíše v chrámě, byl prorok (Luk. 2:25–35); a náš Pán dal zaslíbení: „*Protož aj, já posílám k vám proroky a moudré a učitele...*“ (Mat. 23:34; Luk. 11:49) Zde použité slovo „učitelé“ se jistě nevztahuje na takové, kteří seděli u nohou nějakého Gamaliele. Ježíš mluvil o učitelích, kteří Jeho Slovo správně zvěstují: „*Protož každý učitel umělý v království nebeském podobný jest člověku hospodáři, kterýž vynáší z pokladu svého nové i staré věci.*“ (Mat. 13:52)

Kdo čte Skutky apoštolů, zjistí, že ve sborech sloužili i proroci (kap. 11:27 + 13:1). V kap. 15:32 je psáno: „*Judas pak a Sílas, byvše i oni proroci...*“

V 1. Kor. 12 a 14 vysvětluje Pavel dary a služby v církvi a na konci svých výkladů píše: „*Zdá-li se sobě kdo býti prorokem neb duchovním, nechažť pozná, co vám píši, žeť jsou přikázání Páně.*“ (kap. 14:37) U Efez. 3 mluví o tom, že mu bylo svěřeno tajemství Kristovo, „*kteříž za jiných věků nebylo známo synům lidským, tak jako nyní zjeveno jest svatým apoštolům jeho a prorokům skrze Ducha.*“ (verš 5) Z Efez. 4:11 a 1. Kor. 12:28 jednoznačně vyplývá, že Bůh sám dosadil do Církve rozličné úřady. V tom výčtu jsou uvedeni i proroci. Jak jsme na základě Písma svatého vyložili, došli jsme nyní k zvláštnímu bodu spásných dějin. Tato prorocká část vyžaduje zvláštního, Bohem poslaného proroka.

Všichni, kteří jsou znalí dějin, vědí, že už Mohamed a jiní si činili nárok být tím posledním prorokem podle Mal. 4:5, který měl přijít před velikým a hrozným dnem Páně. Skutečně se mnozí otevřeně označili za „Eliáše“ nebo mluvili o „službě Eliášově“. Avšak ani jeden z nich nepřivedl srdce synů Božích zpět k Pánu a Jeho Slovu. Naopak: oni sami byli daleko vzdáleni od apoštolsko-prorocké služby a zplodili jen vlastní následovníky. Avšak to všechno nebrání Bohu v tom, aby ve Svém čase splnil dané zaslíbení.

Výzva

Kdo zná Boží Slovo a Jeho působení v minulosti, bude od Něho právem očekávat něco nadpřirozeného. Já sám jsem pevně přesvědčen, že Bůh v naší generaci použil muže, aby dal prolomit probuzení, jehož účinky zasahují až do současnosti. Počátek této služby je datován od 7. května 1946, kdy William M. Branham přijal své zvláštní povolání. V jeho shromážděních se staly mocné věci, které viděli všichni přítomní na vlastní oči: slepým byl navrácen zrak, chromí mohli chodit, němí mluvit, hluchí slyšet. V knize „Muž Bohem poslaný“, která byla zveřejněna v roce 1950 kazatelem Gordonem Lindsayem, vydavatelem měsíčníku „The Voice of Healing“, jakož i v knize „A Prophet Visits South Africa“ (Prorok navštívil jižní Afriku) od kazatele Julia Stadskleva z roku 1952 a v knize „The Acts of the Prophet“ (Skutky proroka) od kazatele Pearry Greena z Tucsonu, Arizona, jakož i v různých jiných publikacích je zachyceno nespočetné množství takových zpráv. Dokonce nemocní rakovinou, kterých se lékaři vzdali, byli uzdraveni; staly se skutečně stvořitelské zázraky.

Během řady let podával denní tisk v USA zprávy o jeho shromážděních. I různé náboženské měsíčníky, jako např. „The Herald of Hope“ (Hlasatel naděje), Chicago, „The Voice of Healing“ (Hlas uzdravování), Dallas, (později přejmenovaný na „Christ for the Nations“ – Kristus pro národy) a jiné,

přinášely neustále reportáže o této neobyčejné službě a co se skrze ni stalo. Skutečný průlom tohoto duchovního probuzení nastal již dříve, než vystoupil nějaký z těch ostatních evangelistů-uzdravovatelů, kteří se stali později světoznámými. Většina těch, kteří koncem čtyřicátých let, v padesátých a až do šedesátých let začali se svou službou, přijala k tomu impuls ve shromáždění Williama Branhama. Přirozeně, že dnes to již nepřiznají, nýbrž raději vypravují nějakou historku, která u posluchačů zanechá větší dojem.

Jakožto jeden z mnoha očitých svědků jsem já sám zažil nadpřirozené působení Boží, které se dělo skrze službu tohoto Božího muže. Dojem z toho, co jsem viděl i slyšel, je nepopsatelný a potrvá až do konce mého života. Na základě daru rozeznání mohl tisícům a desetitisícům říci, kdo oni jsou, odkud přicházejí, jakou nemoc dotýčná osoba má; ba dokonce události z jejich života mu byly ve vidění ukázány. To, co ve všech letech až do konce své služby viděl, nebylo ani jednou převrácené, úplně jedno, ve kterém městě, v jaké zemi, a na kterém kontinentě právě sloužil.

Proroka a jeho službu vyznačují dvě zvláštní vlastnosti. Zaprvé se musí to, co předpoví, stát (5. Mojž. 18:20–22) a zadruhé jeho učení o Bohu musí souhlasit. Jestliže prorok něco ohlásí a stane se to, pak ale vyzve k službě jiným bohům, tak je to pro národ jen zkouška. Pravý prorok musí zvěstovat Boha Abrahamova, Izákova a Jákobova jako jediného pravého Boha (5. Mojž. 13:2–6).

Jakožto Syn člověka byl Ježíš *Prorok*, kterého Mojžíš ohlásil (5. Mojž. 18:15–19; Skutky 3:22–23). Proto On (Ježíš) dříve viděl to, co chtěl dělat Otec a podle toho to činil (Jan 5:19). Když se Ježíš poprvé setkal s Petrem, řekl mu: „*Ty jsi Šimon, syn Jonášův, ty slouti budeš Céfas, což se vykládá Petr.*“ (Jan 1:43) Natanaelovi, kterého rovněž neznal, pravil: „*Prvé než tě Filip zavolal, kdyžs byl pod fíkem, viděl jsem tebe.*“ (Jan 1:49) Jak byl Natanael přemožen, vyplývá z jeho odpovědi. Žena u studny se rovněž divila, když jí Pán řekl: „*Nebos pět mužů měla, a nyní kteréhož máš, není tvůj muž.*“ (Jan 4:18) Ježíš dokonce znal myšlenky srdcí – nejtajnější věci Mu byly zjeveny. Avšak právě kvůli této prorocké službě Ho znalci Písma a farizeové nazvali „Belzebubem“ a viděli v Něm nějakého jasnovidce nebo někoho, kdo čte myšlenky.

Tento prostý, Bohem poslaný muž, William Branham stále znovu poukazoval na ta právě zmíněná místa Písma. Po kázání a výzvě k obrácení se modlil za nemocné. Vyčkával, až mu ve vidění bylo ukázáno, co chtěl Bůh učinit, teprve potom mluvil a jednal. Stovky jeho kázání byly natočeny a jsou

přemáhajícím svědectvím pro všechny, kteří by se chtěli přesvědčit o správnosti toho, co je zde řečeno.

Jak on často zdůraznil, viděl během modlitby opakovaně sestupovat nadpřirozené světlo na určité osoby, za něž se modlil. Dne 24. ledna 1950 během řady velkých shromáždění v „Houston Coliseum“ nevěřící novinář, který stál na straně kritiků, udělal několik snímků bratra Branhama. Měly být otištěny v článku, jímž zamýšleli hanobit tohoto muže Božího. Nikdo si však nedovede představit úděs tohoto fotografa, když uviděl na jediném zdařilém snímku světelný sloup nad hlavou Williama Branhama!

V Písmu svatém čteme častěji o zjevení nadpřirozeného světla. Prorok Ezechiel to označil jako „slávu Páně“, která se mu opětovně zjevovala (Ezech. 1:28; 3:12+23; 10:4+18). Saul byl na své cestě do Damašku touto světelnou září ozářen a byl stržen k zemi. Jako věřící Žid věděl, co to znamená a zeptal se: „*I kdo jsi, pane?*“ Odpověď zněla: „*Já jsem Ježíš, kterémuž ty se protivíš.*“ (Skutky. 26:15) Během svého putování byli Izraelité vedeni ve dne nadpřirozeným oblakem a v noci nadpřirozeným světlem (Neh. 9:19). Bůh je Světlo a přebývá v nepřístupitelném světle (1. Tim. 6:16). Ježíš přišel na tento svět jako světlo (Jan 1:4–9).

Dne 28. února 1963 sestoupil nadpřirozený oblak přesně nad to místo v pohorí, severně od Tucsonu v Arizoně, kde se tento Boží muž nacházel. Mnoho lidí tento oblak vidělo a poslali vedoucímu ústavu arizonské university „Institute of Atmospheric Physics“ v Tucsonu značný počet fotografií tohoto fenoménu. W. Branhamovi bylo při tomto zážitku řečeno, že se má vrátit do své církve v Jeffersonville, aby mluvil o sedmi pečetích ze Zjevení. V sedmi dnech za sebou od 17. do 24. března 1963 přicházelo toto nadpřirozené světlo, jak on sdělil, každé odpoledne do jeho místnosti, kde mu byla vždy zjevena příslušná pečeť, o níž měl večer mluvit. Vzhledem k nesrovnatelnému množství nadpřirozených potvrzení je těžko pochopitelné, proč dokonce ti, kteří se označují za „Boží muže této doby“, za „proroka konečného času“ a podobně, nepoznávají, co Bůh učinil.

Již dne 11. 6. 1933 W. Branham jako mladý baptistický kazatel v Jeffersonville, Indiana, USA, biblicky křtil v řece Ohio. Tohoto křtu se zúčastnilo asi čtyři tisíce lidí a několik set jich bylo pokřtěno. Když se právě chystal pokřtít sedmnáctou osobu, objevilo se nad ním náhle toto nadpřirozené světlo a mocný hlas pravil: „***Tak jako Jan Křtitel byl poslán před prvním příchodem Krista, tak budeš ty poslán s poselstvím, které bude předcházet druhý příchod Kristův.***“ Toto je jen několik z neobyčejných událostí, které se staly.

Porovnáváme-li věci, na něž neměl vliv žádný člověk, protože je Bůh učinil ve Svě suverenitě, nemůžeme nadále zůstat neutrálními, nýbrž se musíme rozhodnout. Lhostejnost nepomůže nikomu, neboť všechno, co Bůh koná, se děje k určitému cíli. Je možné, že se Církev Páně nachází dnes ve stejné situaci, jako lid Izraele tehdy, když Pán putoval na zemi? Všichni pokračují ve svých bohoslužbách, jakoby Pán vůbec nic zvláštního neučinil, a mnozí, kteří se vyznají v Bibli, se dokonce ptají: „Neměl by nejdříve přijít Eliáš? Neměl by vystoupit nějaký prorok?“ Odpověď na to zní dnes právě tak jako tehdy: „Již tu byl a vy jste s ním učinili, co se vám zlíbilo.“ Je-li to pravda – a ono to pravda je –, že Bůh v naší době poslal muže, aniž bychom poznali den svého milostivého navštívení, pak je zřejmé, že jsme spásné dění minuli. Neměli bychom proto se vši upřímností zkoumat Písmo Svaté, až bychom v něm skutečně našli poselství Boží pro tento čas?

Jako vždycky, tak i nyní by se opět mohlo stát, že organizované církve a sbory, jakož i všechno duchovenstvo, půjdou dále svými vyšlapanými cestami tak, že na to, co Bůh učinil, budou pohlížet jen jako na nemilé vyrušení a zavrhnou to jako dílo nepřitele. Protože W. Branham nenáležel k žádné organizaci, byl všeobecně odmítán tak, jak tomu bylo v případě proroků. Ve všech „táborech“ jich bylo jen málo, kteří ho poznali jako pravého muže Božího. Jako prorok Slova nemohl zastávat ani jedno ani druhé mínění o učení, nýbrž musel zůstat v mezích Písma. Tak jako Pavel a apoštolové i on učil, že Bůh se zjevil v nebi jako Otec a na zemi jako Syn a že skrze Ducha svatého přebývá ve vykoupených. V 1. Tim. 3:16 je to takto shrnuto: „*A v pravdě velikéť jest tajemství pobožnosti, že Bůh zjeven jest v těle, ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, kázán jest pohanům, uvěřeno jemu na světě, zhůru přijat jest v slávu.*“

Ba dokonce evangelisté, kteří byli službou tohoto prostého muže Božího inspirováni a požehnáni, v podstatě neporozuměli, oč nyní jde. Totéž se týká i oněch církví, které ve všech směrech z jeho služby hojně těží. Jako ve všech dobách, tak i nyní jen malá menšina poznala, že nás Bůh seznámil se Svým plánem. Právě věřící přijmou *zaslíbené Slovo*, neboť oni jsou synové zaslíbení (Gal. 4:28) a přijmou zaslíbení Otcovo (Skutky 1:4).

Všeobecně však dnes trvá tentýž stav jako při prvním příchodu Krista. I etablované (ustanovené) duchovenstvo se tehdy pokusilo z rozličných motivů nalézt něco, co by mohli vytknout. Nyní tomu není jinak. Vezmou např. citát z knihy „Výklad sedmi církevních věků“ a poukazují na to, že v r. 1977 nebyly skončeny žádné světové systémy ani nenastalo tisícileté království. Přitom by to bylo tak jednoduché přesvědčit se porovnáním s původním kázáním,

zaznamenaným na zvukové pásce, o tom, že kazatel Branham takový výrok nikdy neučinil. V té knize se žel nacházejí opakovaně pasáže, které s originálními kázáními nesouhlasí. Je to nepochopitelné, proč se inteligentní lidé vůbec nesnaží o to, aby vynašli pravou skutkovou podstatu. Člověk má dokonce dojem, jakoby tyto a i jiné věci, které mu jsou nesprávně připisovány, byly úmyslně dále rozšiřovány, aby byli pokud možno mnozí odstrašeni. Kdo však není zaujatý a má ještě trochu Boží bázně, nutně zjistí, že tento muž měl skrze zjevení hluboké porozumění Písma a že mu byla oznámena skrytá tajemství Slova. Za to jsme Bohu velmi vděční.

Snad se Pánu podaří tímto prostým výkladem ještě zastavit mnohé, kteří jdou svými cestami nebo jsou zaměstnání neúčinnými programy. Nebudou pak již bojovat proti tomu, co přichází od Boha, nýbrž sami se stanou částí Jeho plánu pro konečný čas. To platí pro všechny, kteří odmítají Bohem dosazenou službu, protože věří dokazování, které je jen z doslechu. I ti, kteří se na jedné straně odvolávají na Williama Branhama, na druhé straně ale rozšiřují nebiblická tvrzení a výklady Písma i poselství, věci Boží jen uškodili, ačkoli se domnívají, že jí slouží.

Prosím každého, aby kázání, která jsou k dispozici, přezkoumal ve světle Písma a dané poučení porovnával se Slovem Božím, aniž by něco vytrhoval ze souvislosti. Nikdo by se neměl spoléhat na své vlastní porozumění nebo na úsudek druhých. Společně chceme činit jako ti berienští: *„A ti byli udatnější nežli Tessalonitští, kteříž přijali slovo Boží se vsí chtivostí, na každý den rozvažující písma, tak-li by ty věci byly.“* (Skutky 17:11)

Osobní svědectví

Jako autor této brožury bych chtěl na závěr ještě připojit své osobní svědectví v naději, že bych tím mohl být někomu nápomocným.

Měl jsem neobyčejnou výsadu, že jsem směl zažít Pána již ve svém raném mládí a účastnil jsem se, jak často mi to bylo možné, bohoslužeb i křesťanských konferencí v Evropě a USA. Od letnic 1949 jsem od různých amerických kazatelů a evangelistů stále znovu slýchal o mocném Božím působení skrze již zmíněného muže Božího. V srpnu 1955 jsem poprvé mohl zažít, a to během celého týdne, bohatě požehnaná shromáždění, na kterých kázal William Branham v Karlsruhe v Německu. Hluboký dojem, který ve mně zanechala, působil na můj celý duchovní život.

Mezinárodní konference „Voice of Healing“ (Hlas uzdravování) v r. 1958 v Dallasu, Texas, zůstala v mé vzpomínce jako obzvláštní vyvrcholení. Během dne kázali ve shromážděních různí evangelisté, zatímco tento pokorný muž Boží mluvil jako hlavní řečník ve večerních bohoslužbách. Co jsem tam a rovněž i v jiných jeho shromážděních v USA a v Německu směl prožít, je srovnatelné jen se službou našeho Pána Ježíše Krista.

Dne 2. dubna 1962, krátce před rozedněním, jsem měl neobyčejný zážitek, ve kterém mi Pán zřetelně slyšitelným hlasem udělil můj úkol. Dne 3. prosince téhož roku opakoval kazatel Branham v přítomnosti dvou svědků skrze zjevení přesně ta slova, která ke mně Pán hovořil. Přitom jsem také pochopil, že moje služba je přímo spojena s jeho službou. Poté, co jsem nyní po dobu více než dvaceti let procestoval zvláště země Asie a Afriky, jakož i zčásti východní Evropu – včetně Ruska, cítím, že je načase, abych oznámil všem lidem, co Bůh učinil. Jestliže čteme pozorně to, co v červnu 1933 bylo řečeno kazateli Branhamovi, tedy je nápadné, že zde nešlo v první řadě o jeho osobu, nýbrž ta slova zněla: „...***tak jsi poslán s poselstvím, které předchází Jeho druhému příchodu.***“ Bůh vzal posla, zanechal nám ale poselství. Toto poselství je Boží *zaslíbené a zjevené* Slovo pro tento čas. Ono je částí věčně platného evangelia, které musí být kázáno na svědectví všem národům (Mat. 24:14; Zjev. 14:6). Plné evangelium zahrnuje bezpochyby i prorockou část pro konečný čas.

Nyní vstupujeme do poslední fáze, v níž se uskuteční Žid. 13:8; Jan 14:12; Mar. 11:22 a mnoho jiných míst Písma. Na tři jmenované verše se kazatel Branham stále znovu odvolával. Ve své službě je viděl nesčetněkrát doslova naplněné jako žádný jiný ode dnů Ježíše Krista. Musíme dbát na to, aby všechno plně souhlasilo s napsaným Slovem Božím. Otázka není, zda přijímáme nebo odmítáme člověka, nýbrž zda máme účast na působení Božím. Musíme si uvědomit tu skutečnost, že se Pán znovu oznámil v jednoduchosti. JEMU budeme muset ve dni soudu vydat počet, a ne nějakému člověku. Kde nastalo tak mocné nadpřirozené potvrzení, tam jsou všechny lidské argumenty nicotné.

Jsem přesvědčen o tom, že poselství, které nám bylo přineseno v tomto posledním církevním věku ze Slova Božího, předchází druhému příchodu Krista. Všichni praví věřící je přijmou, budou se řídit podle něho a tak zažijí dokončení. Můžeme s tím v brzkou počítat, že Bůh mocné věci, které zaslíbil, splní skrze Církev-Nevěstu. Jakmile jeden každý nalezne své místo v těle Kristově, sjednotí nás Pán ve Svém Slovu a Svém Duchu a povede vyvolené k největšímu vítězství všech časů. Potom se v nich psané Slovo stane živým

mluveným Slovem, skrze něž bude zjevena síla Boží. Oni budou náležet k přemožitelům, jimž byla dána zaslíbení ve Zjev. 1 + 3.

Jako je u Agea 2:6 a Žid. 12:26 zaslíbeno, pohne Bůh ještě jednou zemí i nebem. Pak se také vyplní slovo z Ozeáše 2:21: „...*i stane se v ten den, ze vyslychati budu, dí Pán, vyslychati budu nebesa, a ona vyslyší zemi.*“

Vtom čase se budou věřící modlit, jak je psáno: „*Proste Pána o déšť v čase pozdního deště...*“ (Zach. 10:1 dle něm. překladu) Jak již vyloženo, bude to čas osvěžení, které je zaslíbeno před návratem Ježíše Krista. Čas žní nastal. Pán žně mluví dnes totéž, co řekl tehdy Svým učedníkům: „*Žeň zajisté jest mnohá, ale dělníků málo. Protož proste Pána žně, ať vypudí dělníky na žeň svou.*“ (Mat. 9:37–38) „*Nebo pohubení učiní spravedlivé, a to jisté, pohubení zajisté učiní Pán na zemi, a to jisté.*“ (Řím. 9:28)

*Otče náš, kterýž jsi v nebesích,
posvěť se jméno tvé.
Přid' království tvé.
Bud' vůle tvá jako v nebi tak i na zemi.
Chléb náš vezdejší dej nám dnes.
A odpusť nám viny naše,
jakož i my odpouštíme vinníkům našim.
I neuvoď nás v pokušení,
ale zbav nás od zlého.
Nebo tvé jest království,
i moc, i sláva, na věky. Amen.*

Na tomto snímku je vidět nadpřirozené světlo nad hlavou Williama Branhama, které vyfotografoval 24. února 1950 novinářský fotograf během shromáždění v Houstonu v Texasu. Studio Douglas v Houstonu předalo film Dr. Georgu J. Lacy, který byl toho času kompetentní pro zkoumání pochybných dokumentů. Po důkladném vyšetření potvrdil pravost: „**Jsem pevně přesvědčen, že negativ, který mi byl předložen k přezkoumání, nebyl ani retušován a není ani fotomontáží nebo nebyl ani dvakrát osvětlen. Mimo to jsem zcela přesvědčen, že pruh světla nad hlavou pochází ze světla, které dopadlo na negativ.**“